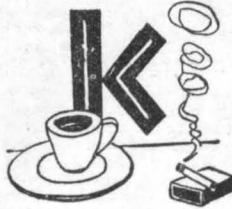

ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ,"

Η δράσις των Ιταλών κατασκόπων στὸν Παγκόσμιον πόλεμον. Πῶς ζεῖ σήμερα ὁ ἐνδόξος «Χ. 65». Μία συνταρακτικὴ περιπέτειά του στὸ Βερολίνο. Τὸ ἔγκλημα τοῦ φυματικῆ φῶν Κέλεμερ. Ἡ δολοφονία μιᾶς ὄριαις κατασκόπου. Πῶς ἔγινε Γερμανεὺς στρατιώτης. Ἐνα ἠρωϊκὸ καθῆκός του. Μέσα στὰ γερμανικὰ χαρκακώματα. Τὸ ἱκανοποίησι τέλος μιᾶς περπέτειας του, κλπ.

ΑΤΑ τὸν Παγκόσμιον πόλεμον, ὑπερ' ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους, οἱ Ἴταλοὶ ἔκαναν πραγματικὰ θαύματα ὡς μυστικοὶ πράκτορες. Καχόποτοι ἐκ φύσεως κ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτήδειοι, καθῶρθοναν νὰ κυκλοφοροῦν ἀνευχλητοὶ στὸ Βερολίνο, μὲ ξένη ὑπηκοότητα, νὰ μαθαίνουν ἕνα σωρὸ πληροφορίας καὶ νὰ τίς διαβιβάζουν στοὺς συμμάχους. Ἔνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐπικύδιους κατασκόπους, ἦταν κ' ὁ Τζιοβάννι Χάγκι, ὁ «Ἀνθρωπος μὲ τὰ Μάτια τῆς Γάτας», ὅπως τὸν ἔλεγαν, ὁ ὁποῖος σήμερα ἐγκατέλειπε τὰς δραματικὰς περιπέτειας κ' ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἐμπόριον. Εἶν' ἐγκατεστημένος στὴ Ρώμη, πατρῴτευκε μιάν ἀγάθην ἀστὴν κ' ἔκανε εἰς αὐτὰγμα παιδιῶν, σάν καλὸς πατριώτης! Τὰ τελευταῖα γεγονότα τῆς Σερβίας, τὰ ὁποία νόμισαν ὅλοι ὅτι θ' ἀνάφουν πάλι ἕνα τρουακτικὸν ἠφαιστεῖον στὴν Εὐρώπην, ἔδωσαν ἀφορμὴν στίς ἐφημερίδες νὰ γράψουν γιὰ τὸν προσεχὴ πόλεμον ἐπὶ πλῆθος ἄρθρων καὶ νὰ ξαναθυμίσουν τὰ ἠρωϊκὰ κατορθώματα τῶν μυστικῶν πράκτόρων. Ἐναντιώματα τῆς κατασκοπείας, ἔγιναν φυσικὰ τῆς μάσας καὶ δὲν ἔμεινε ἀνθρώπος σ' ὅλην τὴν ὀδρόνην, ποὺ νὰ μὴ διάθασε τὴν ἱστορίαν καὶ τίς περιπέτειας τῶν κατασκόπων. Ἐταίρ' ὄνομα τοῦ Τζιοβάννι Χάγκι, τοῦ «Χ. 65», ὅπως ἀναφέρεται στὰ θύβλια τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας, ἦρθε πάλι στὴν δημοσιότητα κ' ἀπασχόλησε τὴν Κοινὴν γνώμην. Ἡ σημερινὴς ὁμοσφωτογραφίς τοῦ μεγάλου κατασκόπου δὲν τὸν κολακεύουν καθόλου. Ὁ «Χ. 65», ἔχει γεράσει ἀπὸ τὴν ἄτακτη ζωὴ ποῦζησης, ἔχει γοντρίνει κ' ἔχει κάνει μιὰ μεγαλοπρεπὴ κοιλίαν, κατάλληλὴν γιὰ τὸ νέο ἐπάγγελμα του. Κι' ὁμοσφωτογραφίς τῆς Ἰταλικῆς κατασκοπείας, ἔχει γερὰς ἐπὶ τῆς ἀντικατασκοπείας. Ἰδοὺ μιὰ ἀπὸ τίς πρὸ δραματικὰς περιπέτειάς του, τὴν ὁποία ἀνέφεραν τελευταίως ἡ ἐφημερίδες. Τὴ διηγήθηκε ὁ ἴδιος στὸ δημοσιογράφον Πέτρο Σαβίνι.

—Περὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, εἶπε στὸν Ἰταλὸν δημοσιογράφον, θρῑσκόμενον στὸ Βερολίνο μὲ μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. Ἦθελαν νὰ ἐξακριβώσω, ἂν πράγματι ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ, μιὰ συνάδελφός μας, ἔπαιξε διπλὸν παιχνίδι. Ὑπῆρχαν ἐναντίον τῆς πολλῆς ἐπιβαρυντικῆς πληροφορίας, ἡ ὁποία ἀπεκάλυπταν ὅτι οὐκ ἴσχυον διεβίβαζε μυστικὰ τῶν Συμμάχων στοὺς Γερμανοὺς, ἀλλὰ καὶ συνενεργεῖτο μὲ αὐτοὺς. Εἶνε γνωστὸν ὅλα, ὅτι ἡ περισσότερὴς γυναικίς κατασκοποὶ ἦσαν διάσημες τυχοδιώκτριες, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸν παρὰ νὰ κερδίζουσι ὅσο μποροῦσιν πρὸς πολλὰ λεφτὰ καὶ νὰ ζοῦν μιὰ πρῑγκηπικὴν ζωὴν στὰ μεγάλα κέντρα τῆς Εὐρώπης. Οἱ Σύμμαχοι λοιπὸν ὑποπτεύοντοσαν ὅτι κ' ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ ἦταν ὁμοσφωτογραφίς αὐτῆς τῆς γυναικίς. Ἐτοίμην διέταξαν νὰ τὴν παρακολουθῶ καὶ νὰ τὴν προσέξω. Ἡ ὑπηρεσία μου, ὁμοσφωτογραφίς, ὅσο φαίνονταν ἀπλὴ κ' ἐύκολη, εἶχε τὴν πραγματικὴν ἀσφάλειαν μεγάλου κινδύνου. Σὲ κάθε στιγμὴν ἔπαιζα μὲ τὸ θάνατον. Ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ ἦταν ἀληθινὸς Σαταναῖς. Πρόσεχε τίς γνωριμίας της, κούταξε προσεχτικὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμον καὶ πάντα ἔλλαζε διδυτρία αὐτοκίνητα, ὅταν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ μιὰ ἐμπιστευτικὴν δουλειάν. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, στὸ Βερολίνο εἶχε κατορθώσει ν' ἀποτήρησεν τὰ γαρτιά ἐνὸς Γερμανοῦ ἀσπαστοῦ, ὁ ὁποῖος θρῑσκόμενος σ' ἕνα σατανάριον. Πληρώσει τὰ νάρκισθα ἕναν Ἐθνοσφωτογράφον καὶ καθῶρθοναν νὰ τὸν πείσω νὰ ἐξαποστελῆν μιὰ ὄριαν ἀργήπερα στὸν ἄλλο κόσμον τὸν ἄτυχο ἀνθρώπον. Κρατήσασαι φυσικὰ μυστικὸν τὸ θάνατόν του. Αὐτὸς ὁ Γερμανὸς ἦταν ἐντελὸς ἔρμηνος στὸν κόσμον. Ἐτοίμην κανεὶς δὲν ὄπιθε φέδος νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔγινε Φράντς σὸν Κέλεμερ, ἡλικίας τριάντα χρόνων καὶ...φυματικὸς! Ἐπρεπε ὁμοσφωτογραφίς νὰ φάινοναι καὶ λιγάκι ἀδύνατος. Ἀνακαθόμενον λοιπὸν νὰ πῶν ἔρδει γιὰ νὰ κόψω τὸ γράμμα μου καὶ νὰ τρώω λιγὸν, Ἰσα-Ἰσα γιὰ νὰ συνενθροῦμαι. Μὲ τὰ γαρτιά τοῦ Κέλεμερ ἔκινου-

μην ἐλευθερὰ στὴ γερμανικὴ πρωτεύουσα καὶ κανεὶς δὲν μὲ ὀπτεῦονταν. Οὐτε κ' αὐτὴ ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ, τὴν ὁποία ἐπέβιασα νὰ γνωρίσω καὶ τὸ κατάφερα μιὰ χαρὰ. Ἡ σατανικὴ γυναικίς μου ἔδειχνε μάλιστα μιὰ μεγάλη συμπάθειαν καὶ μοῦ ἔλεγε συχνὰ ὅταν τῆς παραπονοῦμι γιὰ τὴν ἀρρώστειαν μου: —Κρίμα, Κέλεμερ, ἂν ἦσουν ὄχι θά ἔκαναν τὴν τρέλλα νὰ σ' ἀγαθῶσ. Μὰ τώρα δὲν θέλω νὰ σέ σκοτώσω γιὰ λιγὴ ἀγάπην. Φρόντισαι νὰ περᾶς πολὺ ἄσφακα γιὰ νὰ μπορέσης νὰ ζήσης ἀκόμη μερικὰ χρόνια! Ἐγὼ ἔπαιζα τότε ἀπελπισμένον ὄριον καὶ τῆς ἀπαντοῦσαι: —Κατάλαβα, ὅτι εἰμαι χαμένος. Τὴν ὄριαν ὁμοσφωτογραφίς ὅτι ἦρθε τὸ τέλος μου, θά ζήτησῶ νὰ πάω στὸ μέτωπον καὶ νὰ σκοτωθῶ ἐκεῖ πέρα, σάν ἕνας καλὸς στρατιώτης.

Ταχτικὰ ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ μὲ προσκαλοῦσε στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τῆς κρατήσω συντροφίαν. Αὐτὸ θέθασαι δὲν τὸ ἔκανε ἀπ' ἀγαπῶν. Ἦθελε ὁμοσφωτογραφίς νὰ μὴ κινή τῆς ὄριαις τῶν Γερμανῶν. Ἦξερε ὅτι ἡ οἰκονομία τῶν Κέλεμερ ἦταν ἀπὸ τίς παλιὰς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ φίλιαν λοιπὸν ἐνὸς μοναδικοῦ ἀπογόνου τῆς τῆς προστάτειν ἀπὸ κάθε κατηγορίας. Ἐτοίμην μποροῦσε νὰ ἐργάζεται ἀνευχλητῆ καὶ νὰ στέλλη πληροφορίας στοὺς Συμμάχους, ἐνὸς συγχρόνως ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν ποὺ εἶχε μὲ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀντικατασκοπείας μᾶθειν διάφορα μυστικὰ τῶν Συμμάχων, τὰ ὁποία διεβίβαζε στὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσίαν τοῦ Βερολίνου. Ὅταν θέθασαι ὁμοσφωτογραφίς γι' αὐτὸ τὸ διπλὸ ὄριον τῆς, ἔσπειται ἕνα κρυπτογραφικὸν τηλεγράμμα στὸν ἀρχηγὸν μας. Ἡ ἀπάντησι δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ. Μὲ διέταξαν μὲ τὸν πρὸ ἀπλὸν τρόπο νὰ σταματήσω μιὰ γιὰ πάντα τὴν δράσιν τῆς Ντοῦμερ. Κατάλαβα ὅτι ἔπρεπε νὰ παῖω τὸ ρόλο τοῦ δημιῶν. Αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἀναστάτωσε. Εὐχαρίστωσ θά σκότωναν ἕναν ἄνδρα. Μὰ γιὰ μιὰ ὁμοσφωτογραφίς γυναικίς, τὸ πρῶμαν διέφερε πολὺ. Μιὰ νύχτα πάλεψα μὲ τὴν συνειδήσιν μου, προσπαθώντας νὰ πείσω τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ, σκεφτόμιον τίς χιλιάδες τῶν Συμμάχων ποὺ ἔπεφταν ἐξ αἰτίας τῆς στὸ μέτωπον. Καὶ τὰ ἐξημερώματα, πῆρα πρῶμαν τὴν ἀπόφασίν μου. Χωρὶς νὰ διστάσω, νύθηκα μὲ παλιὰν ρούχα, φόρεσα μιὰ τραγιώσικα καὶ γέμισα τὸ πιστόλι μου. Ὑστερ' ἀπὸ λιγὴν ὄριαν, θρῑσκόμενον στὸ σπίτι ποὺ ἔμεινε ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ. Μ' ἐκκίνησαι ἀλλοῦρον, ἀνέθηκα πατώντας τὴν σωλήναν τοῦ νεροῦ καὶ στίς προσεχτικὰς τοῦ τοῖχου, ὅς τὸ δεύτερον πατωμα ποὺ ἔταν τὸ διαμερίσμα τῆς, πῆδη' ἀθρόβονα στὸν σαλόνι καὶ μὲ τὸν διάδρομον κ' ἔφτασα στὴν κρεβατοκαμάραν τῆς. Ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ κοιμόταν πάντα μ' ἀναμμένο τὸ φῶς, γιὰ τὴν φοβῶταν τὸ σκοτάδι. Καθὼς μοῦ εἶχε πῆ κάποτε, εἶχε τὸ πρῶμαν ἀποσπῆμα, ὅτι θά τὴ σκότωναν στὸν ὄριον τῆς! Καὶ πράγματι, οἱ φόβος τῆς θύγηκαν ἀληθῶν!... Χωρὶς θόρυβον, ἀνοίξα τὴν πόρταν τὸν δωματίου, σμᾶδεψαι τὴν "Ἐλεν τὴν καρδίαν καὶ πυροβόλησα. Ἡ σφαίρας τῆς θρῑσκαι κατὰ τῆς θῆκα καὶ τὴν ἀφῆσαν στὸν τόπον. Κατόπιν ἔβην γρήγορα γιὰ νὰ μὴ μὲ συλλάβουν καὶ γύρισαι στὸ σπίτι μου. Τὴν ἄλλην μέραν τὸ Βερολίνο ἀναστατάθηκε. Εἶχαν κατάλαβει ὅτι ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ κάποιον κατασκόπον. Ὅλ' οἱ πράκτορες κ' οἱ ἀστυνομικοὶ ἔκαναν ἐνω-κῶτα τὴν γερμανικὴν πρωτεύουσαν γιὰ ν' ἀνακαλοῦσιν τὰ ἔγχε τὸν μυστηριώδους δολοφόνου. Μὰ δὲν κατάφεραν τίποτα. Ἐπειτὸ ἀπὸ λιγὴς μέρες, ὁ θάνατός τῆς εἶχε ἐξασπῆ ἀπὸ τ' ἀλλεπάλληλα γεγονότα τοῦ μετώπου. Καθημερινῶς ἔφευγαν γιὰ τὰ ἀόριον ἀδύκλῃρον συμφορὰν γιὰ τὸν στρατιώτη. Ἡ Γερμανία τότε εἶχε φτάσει στὸ σημείον νὰ στέλλην στὸ μακελειὸν τοῦ πολέμου ὁμοσφωτογραφίς παιδιὰ, ποὺ δὲν εἶχαν πῆσαι ποτὲ ὄριον στὰ χέρια τους. Μιὰ μέραν, καθὼς καθόμενον σ' ἕνα κέντρον καὶ διάβαζαι τὴν ἐφημερίδα μου, εἶδαν νὰ μπαῖν ἰσὴν τὴν αἴθουσαν μιὰ νεο-ρίπλος τοῦ φρουραρχεῖου μ' ἐπικεφαλῆς ἕναν ἀξιωματικόν. Διὸ ἀπὸ τοὺς στρατιώτηδες στάθησαν στὴν πόρταν γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν κανεὶνὰ νὰ φύγη, ἐνὸς οἱ ἄλλοι ζητοῦσαν τὰ χαρτιά τῶν πελατῶν. Ἐθῆλας ἐναν-ἕναν, ὄριον τοὺς ἄνδρες νὰ τοὺς παίρουν μαζὺ τους. Ὅταν φτᾶσαν μπροστά μου κ' εἶδαν τὸν πιστοποιητικόν (Ἡ συνέχισαι εἰς τὴν σελίδα 221)

Μὲ εὐκίνησαι ἀλλοῦρον, ἀνέθηκα πατώντας τὴν σωλήναν τοῦ νεροῦ!...

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΣΩΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 178)

τό ύπουργό μου!

Καί προσπαθούσε να φορέσει τό ποικάμωσ του από τήν ανάποδη, πάνω στη βία του, καί όρριζότανε γιατί δέν θιμότανε πού ήταν τό άριστέρο παπούτσι του...

Ήκεινη λοιπόν τήν Ιερά κι' έπίσημη στιγμή, τρομαγμένη από τίς φωνές, μπήκε μέσα άνασκουμπωμένη καί ή ύπηρετρια.

—Τί έγινε, άρρώστη; τή ρώτησε ό έμέλλων ύπουργός.

—Τί τρέχει, άρεντιά;

—Δέν άουσεσ πού πέσαν τά κανόνια κι' έγώ έμια άόκμα άντιτος;

—Άφέντη, πού κανόνια; ;...

—Τό σύνθημα, άνόητη! Δέν άουσεσ δυο κανονές, πού πέσαν τώρα, τή στιγμή αύτή; ;...

—Καλέ άφέντη, δέν ήσαν κανονές...

—Άλλά τί ήσαν;

—Δυό φουρνέλλα βρόντηξαν από τό άπέναντι νταμάρι... Καί άλλοτε έγινε αυτό...

Καί νύξος κρότος άκούστηκε τή στιγμή εκείνη από τό άπέναντι νταμάρι. Κι' ό κρότος αυτός επεκώρωσε τό άσφαλές του λόγου τής ύπηρετριας! Ό δυοτύχης έμέλλων ύπουργός σωφάστηκε άναυδος στο δασιάνο του καναπέ...

—Άλλοίμονο!... Ή Έλλάς δέν ήταν προωμένον να σωθί! ψόφους.

Κι' άλήθεια, τά κανόνια πού θα έτίμιαναν τή σωτηρία τής, δέν είχαν χυθεί άόκμα!...

Σημάνανε όμως λίγους μήνες άργότερα, στά 1912!...

—Μαρέ περάά πού τούθε!... ψόφους ή ύπηρετρια, κωτίζοντας μιά κατά τό νταμάρι, καί μιά κατά τόν συντετριμμένον, σάν τήν άτυχή Έλλάδα, παρ' όλίγον ύπουργό!...

—Κοτακούτελα τήν έφαγε!... συνέχισε ή θειόσοφος ύπηρετρια.

Κι' έτρέξε να φωνάξει τή κυρία τής, γιά να μαζέψουν καί να περικοπήσουν τόν άπελπιμένο έπαναστάτη!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 177)

είθε να τήν κακομεταχειρίζεται ένας σκληρός κι' άστοργος σύζυγος, πού τήν είχε εγκαταλείψει καί περιφρονήσει σάν ένα κουρέλι, γνώρισε λοιπόν κάποτε τήν εύτυχία; Γνώρισε τήν άληθινή λατρεία, άγαπήθηκε όσο λίγες άγαπήθηκαν σ' αυτόν τόν κόσμο, χωρίς ύπολογισμούς, χωρίς όρια χρόνου, γιά όλη τή ζωή, καί πέρ' από τή ζωή; Δέν στερήθηκε λοιπόν τήν τρυφερότητα, τό φώς τής ζωής. Είχε έναν άληθινό φίλο, ένα στήριγμα, έναν προστάτη, μία παρηγοριά γιά κάθε τήν πίκρα κι' άπογοήτευση! Κι' ό Μασουρίκιος τώρα έξηγούσε καλύτερα τήν λύπη του, πού είχε νοιώσει σ' όλη του τή ζωή με τή σκέψη πως ή μητέρα του πέθανε πολύ πρόωρα, χωρίς να προστάξει να τής δώσει κάποια γαρά, κάποια παρηγοριά. Νά τώρα πού ή τύχη, ή μοίρα, μιά σύμπτωση, τού φανέρωναν αύτή τήν παράξενη καί τόσο γλυκειά άλήθεια. Κι' έφερε στο νοσ του μ' εύγνωμοσύνη καί στοργή τόν άναστον εκείνον μαρκήσιο ντε Βαφρέξ, πού δέν έξεχασε ποτέ τήν άγαπημένη του κι' όποτε ζήτησε να τήν λη-μνησθή...

Βλέποντας τον σωτηρό, ό ύπάλληλος πού μεσιτικό γραφείου κι' ό ύπηρετής του σπιτιού, άρχισα. γ' άει πιεμισού:

—Άν ό κύριος θέλει να δει καί τ' άλλα διαμερίσματα... τού είπαν.

—Ω! "Οχι!... δέν χρειάζεται... άπάντησε.

—Όστε... δέν σάς κάνει τό σπίτι;

—Άπεναντίας. Θα τό αγοράσω. Μονάχα, άφήστε με λίγη ώρα μόνον έδώ...

Οί δυό άνθρωποι θύηκαν άπ' τό δωμάτιο. Ό Μασουρίκιος Ντε-μπεθίλ άναστένανε με άνακούφισα. Πήρε μιάν άπ' τίς φωτογραφίες τής μητέρας του, τήν κούταξε πολλήν ώρα καί, κτριμισμένη, ξεθεωριασμένη καθώς ήτανε, τήν φίλησε με τρυφερότητα. Τράβηξε ύστερα μιά πολυθρόνα κοντά στο κρεβάτι καί κάθησε. Καί μέσα στο πλάιό εκείνο μέγαρο, όπου κατοίκησε κάποιος πού τόσο θεαθεί άλάτρευσε τή μητέρα του, ένωσεσ τήν πύο γλυκειά καί πύο λεπτή έντύπωση: πώς ύστερ' από τόσα χρόνια άνησυχίας καί μοναξιάς, είχε έπιτέλους γυρίσει στο σπίτι του!...

ΤΟΥΑΡΕΚ, ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 176)

άν ή ώμορραία μου σ' έκανε να ύποφέρη.

Ό Τουαρέγκ λυπημένος χαίρετσε τότε τόν Άμόρ Μπέν Χουαρόν, άνέθηκε στο μεχαρί του καί χάθηκε μεσ στο σκοτάδι τής νύχτας. "Επειτα ήρθε ή σειρά ενός άλλου κι' έπειτα ενός τρίτου κι' αύτή ή ιστορία κράτησε μέχρι τά έξημερώματα. Ένας-ένας, έφευγαν οι Τουαρέγκ, λυπημένοι πού τό «Γαλάζιο "Αστρο» είχε άρνηθή να γίνη σύντροφός τους.

Τά έξημερώματα άκούστηκαν οι ήχοι τών τυμπάνων πού κανονίζουν τό θήμα τών καραβανιών κι' ή διαπεραστική φωνή τών όδηγών τους. Μέσα στη ρόδινη αύγή έδωσαν τότε να προβάλλη μία μεγάλη συνοδεία. "Ήσαν ό γυιός του σείχη Ράς έλ Μπειντά, τό πύο ώμορφο «παίδι τής έρήμου». Χαίρετσε τόν Άμόρ Μπέν Χουαρόν κι' έπειτα είπε στους τραγουδιστάς τής συνοδείας του να έξιστορήσουν τούς κόπους του ταξειδιού τους καί να

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 184)

κός του νοσοκομείου, διάτασαν λιγάκι. "Επειτα όμως ό άξιωματικός μου είπε με σοβαρό ύφος:

—Φράντς φόν Κέλεμερ, ή πατρίδα μας κινδυνεύει. Πρέπει να τήν ύπερασπισθούμε όλοι μας. Είνε πύο ώμορφος ό θάνατος στο μέτωπο, παρά στην ζωή του Βερολίνου!

Κατάλαβα τή σημασία τών λόγων του. Σηκώθηκα λοιπόν από τή θέσι μου καί τού είπα μ' ένθουσιασμό, σάν ένας Γερμανός πατριώτης:

—Είμαι στίς διαταγές σας!

Καί τόν άκολούθησα χαρούμενος ως τή φρουραρχείο. Από εκεί, χωρίς να μ' έξετάσουν, μ' έστειλαν στους στρατώνες, μ' έντυσαν κι' έπειτα από λίγων ήμερών γυμνάσια μ' έστειλαν στο μέτωπο. Από εκείνη τή στιγμή, διπλάσιασ τήν προσοχή μου. Κάθε τι πού έθλεπα, ήταν μιά σπουδαία πληροφορία γιά τούς Συμμάχους. "Ήξερα τίς στρατιωτικές δυνάμεις τών Γερμανών, τά μέρη στα όποια φύλαγαν τά πυρομαχικά καί γενικάσ όλη τήν όργάνωσή τους σ' εκείνο τόν τομέα. Δέν έβίστασα λοιπόν μιά νύχτα να δραπετεύσω κι' ενώ γύρω μου σφύριζαν ή σφαίρες τών πολυβόλων, να φτάσω στα γαλλικά χαρακώματα, όπου καί διεβίβασα τίς ενδιαφέρουσες πληροφορίες μου. Τή συνέχεια τώρα τήν καταλαβαίνετε. Οί Σύμμαχοι, σύμφωνα με τίς άποκαλύψεις μου, τήν άλλη μέρα κατέστρεψαν με τ' αεροπλάνα τά πυρομαχικά τών Γερμανών καί στην πρώτη έπίθεση πού έκαναν, τούς πήραν τά χαρακώματα κι' αχμαλώτισαν πολλούς από τούς παλλούς συντρόφους μου. Ξέρετε τώρα, γιατί με λέγαν «Άνθρωπο με τά Μάτια τής Γάτας»; Γιατί εκείνη τή σκοτεινή νύχτα πού έδραπέτευσα από τά γερμανικά χαρακώματα, κατώρθωσα να φτάσω στους Συμμάχους χωρίς να τραυματισθώ καί γιατί τότε είχα τήν βίσιτητα να βλέπω καί μέσα στο πύο βαθύ σκοτάδι. Κι' αυτό θέβαια είνε από τά μεγαλέτερα προσόντα γιά έναν κατάσκοπο.

Καθός βλέπετε λοιπόν, ό Τζιοβάνι Χαγκύ ήταν κι' αυτός ένας από τούς πύο διάσημους μυστικούς πράκτορες, πού προσέφεραν μεγάλες ύπηρετες στους Συμμάχους.

ΠΕΤΡΟ ΣΑΒΙΝΙ

Ο ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 214)

μιασ θύηκε άπ' τά ζηπροκόκκινα χαλί τής συμβίας μου. Άναπήδησε Άρρ, καί ρίχτηκε στην άγκαλιά μου...

Καί τή φίλησα πολλές φορές... Καί με γλυκοφίλησε πολλές φορές... Καί μου ψιθύριζε με περιπαιχθεία, ή άδολη, ή άθώα κι' άνη τη συμβία μου:

—Ω, σέ άδίκησα, άγαπημένη μου!... Είμαι παράλογη... Ζηλόρα... Σου δημιουργώ, χωρίς να θέλω, τυραννικές σκηνές... Είνε, γιατί σ' αγαπώ τόσο πολύ!... Θα τρελλανόμουν άν σ' έγωνα... Άν έπαρνε όλη τή καρδιά σου... Τώρα όμως πείσθηκα... Μ' αγαπάς... Άδικα σ' ύπομιαστικά... Καί τό γράμμα εκείνο δέν ήταν δικό σου... Ήταν άληθινά τό φίλου σου!...

Με κούταξε κατόπι με λατρεία στα μάτια. Καί πρόσθεσε με ύφος χαριτωμένης έπιπλήξεως:

—Πρόσεξε όμως, χρυσέ μου, να μην ξαναθάλης στην τσέπη σου γράμματα τών φίλων σου... Ούτε κατά λάθος, ούτε θεληματικά!... Κι' έγώ, σου ύπόσχομαι στο μέλλον να μη σε ξαναενοχλήσω με τήν τυραννική ζηλοτυπία μου!...

"Ενωσεσ τσουχερό τύπι στην ψυχή μου... Διαβολόστειλα όριστικά τήν ύψίφωνο Μάρθα...

Καί φίλησα με λαγάρτα τήν άθώα κι' άδολη γυναικούλα μου!... Ναι—τό όρκίζομαι στον "Υμυστο—δέν θα τήν ξαναπατήσω, αυτό τό μήνα τουλάχιστον. Είπα καί έλάλησα!

Ζητήσουν γιά λογαριασμό του τό «Γαλάζιο "Αστρο». Είθα τήν ώμορφη Τουαρέγκ να λάμπη από τή γαρά τής. Κι' όταν οι τραγουδιστάδες τέλειωσαν, ή ώμορφη κόρη του Μανουσού έσεκέσασε τό πρόσωπό τής καί γαμογέλασε στο γυιό του σείχη. Αυτό ήταν ή συγκρατάθεισά τής. Ή γιορτές του γάμου κράτησαν τρείς νύχτες. "Επειτα οι νεόπαντροι άπογαρήτσαν τή φύλη καί τράβηξαν γιά τή νέα κατοικία τους, στην κατασκηνώσι του Ράς έλ Μπειντά. Κ' ή ζωή τών Τουαρέγκ ξαναβρήκε πάλι τήν ήσυχία τής.

Κάθε δειλιό, τήν ώρα πού έγερνε ό ήλιος, οι νέοι Τουαρέγκ, τά κορίτσια κι' ή γυναίκες πού έλειπαν μακριά οι άνδρες τους προσοευχόντουσαν στον Άλλάχ να τούς γαρζίε πάντα τό θεσι δώρο τής άγάπης. Κ' ή δεισι τους άνέβαινε πρós τ' άστρα καί χάνονταν σ' άπέραντο διάστημα παρασυρμένη από τόν θερμό άνεμο πού ρυτίδωνε τήν άμμο τής έρήμου. Ή μέρες τής παραμονής μου στην κατασκηνώσι τών όδηγών τών καραβανιών, θα μείνη άδέχαστη στη μνήμη μου. Είνε μετ' από τίς πύο εύτυχισμένες καί τίς πύο καλές άναμνήσεις του ταξειδιού μου πρós τήν Άφρική!

ΠΩΛ ΜΑΡΜΟΝ